

França ha aprovat finalment la llei per la qual es prohibeix el vel islàmic en les escoles, en contra de milions de francesos musulmans. Fins it tot hi ha qui ha afirmat que “es comença pel vel i després es demana la piscina municipal en hores separades per a homes i dones”. No puc, però, estar d’acord amb aquest comparació tan simplificada i rotunda. Perquè això és com dir que “es comença fumant porros i s’acaba injectant heroïna”. Si acceptem que la religió i les creences col·lectives, com la ideologia, com l’art, forma part de l’expressió cultural dels pobles i de les persones, hem de saber veure, també, sense vels que ens enceguen, que la prohibició d’una determinada vestimenta (que també és, en sí mateixa, llibertat d’expressió), retalla drets fonamentals dels col·lectius que la porten. De la mateixa manera, doncs, es podria rebatre que “ara es comença per la prohibició del vel i s’acaba prohibint qualsevol samarreta del Marilyn Manson”. Fraudulenta i fingida, la pretesa seguretat nacional (que, com Estats Units, també França posa damunt de la taula amb aquestes prohibicions), moltes vegades ha servit per a executar accions paral·leles de govern, per a la majoria immorals, amb total impunitat. Tant si el que està buscant el govern francès és una reducció de les xifres de la delinqüència per religió o creença, com si és un enfortiment de la unitat nacional embafant-se amb un excès de laïcisme, l’ús de la prohibició com a ferramenta jurídica per a assolir aquestos objectius es manifesta èticament invàlida. Si calguès, seria jo el primer en defensar la construcció d’una vertadera autopista moral per la qual pugueren circular tots, però no es pot legislar sense atendre les vivències comunitàries dels pobles. No es pot obligar a les cultures minoritàries i minoritzades a conduir per un carril més estret que les altres. No veig gens saludable la transformació del vel en boç.